

[Tinning]

Efter al denne kritik skal jeg sige, at vi af de stillede 16 ændringsforslag har tænkt os at stemme for de 15. Det sker der jo, som jeg allerede har antydnet, ikke alverden ved. Det eneste, vi ikke kan stemme for, er det, der er totalt meningsløst, altså det, der ikke engang har et indhold, nemlig ændringsforslag nr. 9 om, at man ikke må stille sendetid til rådighed for politiske partier og religiøse bevægelser mod vederlag. Det er for meget, det vil vi dog ikke lægge navn til.

Hvad der er anderledes interessant, er selvfølgelig spørgsmålet om, hvad fristen 1. februar 1986 betyder. Klokkeren er 20.43, og jeg er enig i, at der ikke er nogen grund til at trække denne debat ret meget i langdrag, men jeg synes, vi skal have at vide, hvad 1. februar 1986 betyder. Jeg ved godt, der står i betænkningen, at det betyder, at enten laver vi en uændret forlængelseslov i forhold til TV-delen, eller også kommer der en afklaring på det hele, men jeg vil godt vide, om hr. Tastesen, hr. Bilgrav-Nielsen og kulturministeren, og hvem der i øvrigt er involveret i disse forhandlinger, har tænkt sig at gøre som os andre, nemlig holde juleferie. Hvis de gør det, hvis de ikke foretager sig noget som helst fornuftigt i 4 uger på dette felt, så sker der jo det, når vi står der den 1. februar, at vi igen kan tage en af de seancer, som hr. Tastesen m.fl. har opført for os adskillige gange, hvor parterne gensidigt beskylder hinanden for ikke at vise tilstrækkelig forhandlingsvilje i TV 2-spørgsmålet osv. osv.

Jeg synes, vi må have at vide, om dette her betyder, at der nu bliver ført reelle forhandlinger, og at man nu faktisk tror på, at man når et egentligt resultat inden 1. februar 1986, eller om det bare er den almindelige sneplovsmetode, som består i skubbe problemerne foran sig, lave kompromis om noget, der ikke betyder noget som helst. Derefter kan hr. Bilgrav-Nielsen og hr. Tastesen drage land og rige rundt og sige: nu har vi fået sat kulturministeren på plads i et mediepolitisk spørgsmål. Ja, det vil de gøre. Det passer ikke, men det vil de gøre alligevel for derefter at være parat til at indgå alle kompromiserne om TV 2.

Jeg mener, vi er nødt til at have at vide, om datoen den 1. februar 1986 bare er for sjov, havde jeg nær sagt, eller om der er nogen, der har tænkt sig at foretage sig noget de næste 8 uger.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Lokalradioer og -TV er blevet en succes. Det tror jeg alle er klar over, og derfor er det også givet, at vi under en eller anden form må finde ud af, hvordan de skal fortsætte. Det er også sagt af flere ordførere, at man ikke på nuværende tidspunkt kunne løse alle problemerne og derfor har taget radiodelen op.

Jeg skal ikke komme ind på mange af spørgsmålene, der er jo sagt så mange ord om det, men der er dog én ting, som jeg er helt enig med SF og VS i. Jeg må sige, at vi ikke under nogen omstændigheder kan tilslutte os ændringsforslag nr. 9. Vi er meget glade for, at det er kommet med i betænkningen, og at lovgivningen forhåbentlig kun får en kort levetid, at vi snart tager den op igen, for det drejer sig jo om, at der står, at man ikke må sælge sendetid til politiske partier og religiøse bevægelser. Så er det jo, man spørger: ja men hvordan skal det forstås? Der kan være mange argumenter for det, og man kan sige, at det har man jo i så mange lande, og dér fungerer det godt, men jeg synes ikke, at vi kan acceptere denne bestemmelse uden en forklaring. Jeg mener faktisk, at der ligger en diskrimination i det. F.eks. religiøse bevægelser, hvad er det? Hvis man kommer og skal købe sendetid og bare kan påstå, at man ikke er religiøs eller tilhører en bevægelse, så kan man altså godt få lov? Jeg synes, det er mærkeligt, at man vil have det sådan. Jeg ved godt, at man så selv kan etablere sin egen radio, og senere skal vi snakke TV, men jeg synes dog, at det på nogle måder har fungeret udmærket.

Jeg nævnte i min ordførertale, da vi havde et andet forslag til behandling, at man f.eks. på nogle af de socialdemokratiske dominerede sendere har fået mulighed for at komme ind. Så kan man diskutere, om der skal ske betaling eller en vis betaling. Der er også en vis udgift ved at drive radio og TV, TV-delen skal vi senere ind på, og derfor synes jeg, det er særdeles vigtigt, at man, inden man vedtager TV-delen, bliver helt klar over, hvad man mener med denne bestemmelse, og om det også bliver retfærdigt. Det kunne jo tænkes, at det kom til at betyde, at større partier, der altså sikrer sig f.eks. TV eller radio, har mulighed for at komme frem, hvor de mindre partier ikke kan, medmindre de andre af nå-